

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **FIXNET s.r.o.**, se sídlem Pravdova 1274, Sušice, zast. Mgr. Jířím Chejnem, advokátem, se sídlem K Vinici 987, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Zemědělské zásobování a nákup Strakonice a.s.**, se sídlem Radošovice 83, Strakonice, zast. Mgr. Luděk Vránou, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2025, č. j. 57 A 5/2025-139, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Osobě zúčastněné na řízení **se ukládá** zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“ či „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24, a rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „vyvlastňovací úřad“) ze dne 19. 8. 2024, č. j. 1790/24/zamít., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Předmětem správního řízení je návrh žalobkyně na omezení vlastnického práva OZNŘ podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), které má spočívat ve zřízení věcného břemene na dobu neurčitou k pozemku a na něm stojícímu silu ve vlastnictví OZNŘ, a to ve prospěch žalobkyně. Obsahem věcného břemene má být služebnost komunikačního vedení, která má žalobkyni opravňovat v určených prostorách síla vykonávat údržbu, opravy a modernizaci

komunikačního vedení. Vyvlastňovací úřad návrh žalobkyně zamítl, žalovaný následně k odvolání žalobkyně jeho rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se bránila žalobkyně žalobou, které krajský soud vyhověl. Důvodem zrušení obou správních rozhodnutí bylo, že správní orgány dospěly k závěru o neexistenci převahy veřejného zájmu na omezení vlastnického práva OZNŘ nad jejími soukromými právy, aniž řádně provedly test proporcionality a vycházely přitom z dostupných podkladů. Jejich rozhodnutí tedy označil za nepřezkoumatelná. Dále krajský soud dovodil, že nepřezkoumatelná je i úvaha správních orgánů stran splnění podmínky upravené v § 3 odst. 1 větě druhé zákona o vyvlastnění (nemožnost dosáhnout získání práva jiným způsobem než vyvlastněním) a aplikace zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (dále jen „liniový zákon“). Vycházely totiž z nesprávných premis, které jsou mimoběžné se smyslem dotčeného ustanovení vyvlastňovacího zákona, a nevysvětlily, proč se na řízení vztahuje liniový zákon. Krajský soud žalovanému uložil, aby v dalším řízení provedl test proporcionality a řádně posoudil možnost aplikace § 3 odst. 1 věty druhé vyvlastňovacího zákona a liniového zákona. Sám se převahou veřejného či soukromého zájmu, splněním podmínky plynoucí z § 3 odst. 1 věty druhé vyvlastňovacího zákona a aplikací liniového zákona s ohledem na vadu nepřezkoumatelnosti věcně nezabýval.

[4] OZNŘ podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, se kterou spojila návrh na přiznání odkladného účinku. Ten má spočívat v pozastavení účinků rozsudku krajského soudu. V návrhu uvedla, že právním následkem napadeného rozsudku může být omezení jejího vlastnického práva podle nového rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu. Žalobkyně dotčené telekomunikační zařízení nadále používá a OZNŘ nemá žádné právo ho odstranit ani zasahovat do jeho provozu. Přiznání odkladného účinku tedy z tohoto důvodu nemůže pro žalobkyni znamenat žádnou újmu a ani mít vliv na důležitý veřejný zájem.

[5] Žalovaný ve vyjádření k návrhu uvedl, že v případě, že by kasační stížnosti odkladný účinek přiznán nebyl, musel by postupovat v souladu se závazným právním názorem krajského soudu. Pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, postavilo by ho to do složité procesní situace.

[6] Žalobkyně ve svém vyjádření naopak uvedla, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny, a proto navrhla zamítnutí návrhu. Stěžovatelka nedoložila, jaká konkrétní újma jí má nepřiznáním odkladného účinku vzniknout, a ani netvrdila, že by daná újma byla nepoměrně větší než újma, která by v opačném případě byla způsobena jiným osobám. Stěžovatelce nadto případným vydáním rozhodnutí o omezení vlastnického práva žádná újma nehrozí. Dotčené prostory sama využívá pouze minimálně, neboť se jedná o místnosti technického zázemí budovy, které účelu provozu stěžovatelky neslouží. Obsluha a údržba prostor navíc probíhá mimo pracovní dobu pracovníků stěžovatelky, a tudíž ji nijak neomezuje. Vyvlastnění je prováděno za náhradu, a nemůže tak dojít u stěžovatelky k finanční újmě. Není rovněž pravdou, že by žalobkyni přiznáním odkladného účinku nemohla vzniknout újma. Žalobkyně má zájem na tom, aby o vyvlastnění bylo rozhodnuto co nejdříve, neboť potřebuje zajistit řádný technický provoz zařízení, čemuž se stěžovatelka opakovaně snaží zabránit, a poškodit tak žalobkyni. Přiznání odkladného účinku by nadto bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť řádný provoz

pokračování

dotčeného zařízení je veřejným zájmem ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Případné procesní nesnáze nastíněné žalovaným nejsou důvodem k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neboť by tak bylo nutné postupovat ve všech případech, kdy je podána kasační stížnost proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu.

[7] Kasační stížnost v této věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady [§ 107 ve spojení s § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatelku znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[8] Pokud jde o splnění prvních dvou podmínek, je základním předpokladem úspěšnosti návrhu, aby stěžovatelka tvrdila a zároveň osvědčila, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí by pro ni znamenaly kvalifikovanou újmu. Stěžovatelka tak byla povinna v návrhu dostatečně konkrétně tvrdit, že jí přímo v důsledku právních účinků rozsudku krajského soudu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah.

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelce se nepodařilo doložit, že újma, k jejímuž odvrácení navrhla přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, je bezprostředním následkem právních účinků rozsudku krajského soudu, proti jejímuž vzniku se nemůže bránit jinými prostředky.

[10] Stěžovatelka vymezila hrozící újmu tak, že spočívá v omezení jejího vlastnického práva vydáním nového rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení, v němž se pokračuje právě v důsledku vydání rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že důsledkem právních účinků rozsudku krajského soudu je pouze pokračování ve správním řízení, jehož vedení nelze samo o sobě považovat za takovou újmu, která by opodstatňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka v návrhu nevysvětlila, proč by již samotné vedení řízení zasahovalo tak zásadním způsobem do jejích práv, že by bylo namístež tomuto následku dočasně zabránit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Je pravdou, že správní orgány jsou po zrušení rozhodnutí žalovaného vázány právním názorem soudu. V nynější věci však krajský soud žalovanému (a potažmo vyvlastňovacímu úřadu) uložil, aby věc posoudil znovu, neboť jeho předchozí rozhodnutí bylo stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, a to i z toho důvodu, že nemělo oporu ve spise. Po věcné stránce se krajský soud těmito právními otázkami nezabýval a v tomto smyslu žalovaného ani nezavázal k vydání rozhodnutí o určitém obsahu; krajský soud správním orgánům pouze uložil řádně zhodnotit skutkový stav, což je ostatně jejich základní povinností (srov. např. usnesení NSS ze dne 16. 1. 2025, č. j. 5 As 342/2024-28, nebo ze dne 1. 4. 2020, č. j. 2 As 72/2020-36). Není tedy vyloučeno, že budou-li se správní orgány v dalším řízení řídit právním názorem krajského soudu, dospějí opětovně k zamítnutí návrhu na omezení vlastnického práva. Správním orgánům v tomto postupu nic nebrání, pokud bude mít

náležitou oporu ve spise a řádně ho odůvodní (srov. usnesení NSS ze dne 19. 3. 2025, č. j. 9 As 10/2025-28). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v dalším řízení může dojít k předložení nových podkladů, nebo k upřednostnění jiných skutečností a okolností věci, které mohou změnit náhled správních orgánů na všechny sporné otázky (aplikace liniového zákona, splnění podmínky dle § 3 odst. 1 věty druhé vyvlastňovacího zákona či proporcionalita omezení vlastnického práva; srov. usnesení NSS ze dne 5. 4. 2023, č. j. 4 Afs 71/2023-58). Je tak zcela předčasné tvrdit, že v důsledku rozsudku krajského soudu bude vydáno kladné správní rozhodnutí o návrhu na vyvlastnění, jež bude pro stěžovatelku znamenat újmu na jejích věcných právech. Taková újma je v této fázi řízení pouze hypotetická, přičemž proti rozhodnutí o vyvlastnění se bude moci stěžovatelka bránit, a to jednak opravnými prostředky v režimu správního řádu, jednak následně v řízení před soudem.

[12] V reakci na vyjádření žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaným popsany potenciální procesní stav, kdy dojde ke zrušení správního rozhodnutí krajským soudem a následnému vydání nového správního rozhodnutí, načež však je rozsudek krajského soudu v řízení o kasační stížnosti zrušen, není sám o sobě důvodem k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani v případě, že budou dvě souběžně existující správní rozhodnutí věcně kolidovat (usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014-58).

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatelkou vymezená hrozící újma není takového charakteru, aby k jejímu odvrácení bylo nezbytné přiznat odkladný účinek kasační stížnosti. Pokud v dalším řízení skutečně bude vydáno rozhodnutí, kterým bude zasaženo do věcných práv stěžovatelky, bude oprávněna se proti němu bránit a případně i požadovat dočasné pozastavení jeho účinků do rozhodnutí soudu.

[14] Za této situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval splněním dalších podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a stěžovatelčin návrh zamítl. Pro úplnost dodává, že výše uvedené závěry nepředjímají výsledek řízení o kasační stížnosti.

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1.000 Kč. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla stěžovatelce uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS]. Nejvyšší správní soud proto výrokem II. uložil stěžovatelce povinnost zaplatit soudní poplatek. Jelikož stěžovatelka zaplatila tento soudní poplatek před vznikem poplatkové povinnosti, bude již provedená platba započtena na úhradu povinnosti uložené tímto usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2025

pokračování

Tomáš Kocourek
předseda senátu